

РЕШЕНИЕ

№ 3801

гр. София, 09.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 02.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **3284** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от

Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на С. П. ГИЛЛ, гражданин на Република И., [дата на раждане] в А., Х., И., действащ в качеството на баща и законен представител на малолетната Т. К., гражданка на Република И., [дата на раждане] в П., П., И., чрез адв. П. П., срещу Отказ за издаване на виза, вид "С", постановен на 7.3.2022 г. от консул при Посолството на Република България в Д., И.. Изразяват се съображения за неговата материална незаконосъобразност. Претендират се разноски.

Ответникът изразява становище за неоснователност на жалбата.

Представителят на СГП, прокурор Моника Малинова, счита жалбата за основателна и доказана като следва да бъде уважена.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото, и направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 от АПК на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства:

Жалбоподателят е подал заявление за издаване на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 3 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Посочил е целта на посещенията – туризъм. В оспорения отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване като правно основание е посочена разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, а като словесен еквивалент на фактическото основание – „не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен

трансфер, както и са налице основателни съмнения относно надеждността на направените от чужденеца изявления”.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

В съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК, жалбата е подадена чрез административния орган, издал оспорения акт, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт. Ето защо, същата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

По същество е ОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

В процесния случай, отказът е издаден от консулско длъжностно лице – съветник, консул на Посолството на Република България в в Д., И.. По делото е приложена Заповед № Ав-02-2/4.1.2022 г. на посланика на Република България в в Д., И., съгласно която считано от същата дата издателят на отказа е оправомощен да изпълнява в пълен обем функциите на завеждащ консулската служба, включително и има правомощието да подписва формуляр към Приложение № 7 към чл. 34 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) за уведомление и обосновка за отказ за издаване на виза. При тези обстоятелства, съдът намира, че изискването за компетентност не е нарушено. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина, могат да вземат решения за издаване, респ. за отказ за издаване на виза.

Съдът счита, че оспореният административният акт е издаден при нарушение на изискването за форма, посочено в чл. 59, ал. 2 АПК. Част от задължителното съдържание на същия са фактическите и правните основания за издаването му. На практика това е изискване за мотивиране на акта, когато той се издава в писмена форма (аргумент от чл. 59, ал. 2 АПК). Мотивите имат за цел да разкрият волята на административния орган, както и обстоятелствата, които са обосנוвали постановяване на акт с определено съдържание. Същите подпомагат жалбоподателя, за да може той да организира своята защита, както и позволяват проверката, извършвана от съда при надлежно сезиране от страна на засегнатото лице.

В конкретния случай в мотивите на отказа е налице цитиране на правното основание – чл. 10, ал.1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. Фактически основания обаче на практика не са посочени. В оспорения отказ е изложено бланкетно изречение, в което декларативно се сочи, че целта и условията на планирания престой не са обосновани. Това на практика е словесно описание на разпоредбата на чл. 10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ. Защо административният орган е приел, че жалбоподателят не доказва, при това достоверно, целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен трансфер, не става ясно.

Що се касае до второто правно основание – това по т. 24, което касае отказ за издаване на виза, когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешен срок за пребиваване. На практика изобщо липсва дори и лаконично изявление, още по-малко аргументирано становище защо административният орган е приел, че са налице основателни съмнения относно надеждността на направените от чужденеца изявления.

В своята съвкупност, това води до извод, че административният акт, под формата на изричен писмен отказ да се издаде виза, е издаден при липса на мотиви.

Оспореният отказ не препраща към друг документ, който със своето съдържание би могъл да внесе яснота в пестеливото му съдържание, съответно да даде насоки за защита на заявителя срещу него. Административният орган не е посочил нито едно доказателство, което да установява наличието на въведените с правното основание предпоставки, поради което отказът не отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 АПК. Изписването на хипотезата на правната норма, без свързването на предвидените в нея условия и обстоятелства с конкретния казус, не е изпълнение на задължението по чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Посочен е бланкетно чл. 10 ал. 1 т. 17, чийто текст дава възможност за отказ в случаите когато заявителят „не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване“.

Съдът намира, че административният акт е издаден и при нарушение на материалния закон. Разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ въвежда като изискване да се докаже целта на пътуването от страна на лицето, което кандидатства за виза. Това доказване трябва да е достоверно.

Съгласно цитираната норма, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато същият не докаже достоверно целта и условията на планирания престой. В тази връзка следва да се съобрази обстоятелството, че в административното производство задължение на лицето, подало заявлението за издаване на виза, е да докаже каква е целта и какви са условията на планирания престой, като съответно на това задължение е и правото на компетентния да се произнесе по искането за издаване на виза административен орган, да изиска от съответното лице да представи доказателства, обосноваващи тези обстоятелства.

Допуснато е и съществено процесуално нарушение на принципите по чл. 7, ал.2 и чл. 9, ал.2 от АПК касателно преценка на всички факти от значение за случая и служебното задължение на органа за събиране на доказателства, дори и да няма нарочно искане за това. Посочените принципи са въведени и като задължение в разпоредбите на чл. 35 и чл. 36 от АПК в процедурата по издаването на акта, относими и към процесния отказ, доколкото в закон не е предвидено друго за процедурата по издаването на процесния отказ. В случай, че е възникнало някакво съмнение у административния орган относно истинските причини да се иска туристическа виза, той е следвало служебно да събере допълнителни данни, респективно да изиска от заявителя за виза да представи допълнителни писмени доказателства относно причините за получаване на въпросната туристическа виза. След като той е преценил, че намеренията на заявителя не се доказват по категоричен начин, то е можел да издаде указания, с които да изиска от него да представи допълнителни документи в тази насока, вместо директно да издава атакувания отказ за виза. Нищо от гореизложеното не е сторено от страна на ответния административен орган. Изложеното обосновава извода за наличие на съществени нарушения на процесуалните правила в рамките на проведената административна процедура, което съставлява самостоятелно основание за отмяна на акта.

За доказване на целта на пътуването жалбоподателят е представил доказателства, които в своята съвкупност доказват, че целта на пътуването на Т. К. до Република България е туризъм.

Както вече бе посочено, от страна на административния орган не са предявени изисквания пред заявителя за убедителност на доказването целта на пътуването. Не са

посочени и други конкретни фактически основания за отказ за издаване на виза. Последното обстоятелство води до извод, че административният орган не е приложил правилно правната норма. Той е следвало да установи достоверно ли е доказана целта на пътуването и условията на престоя и ако липсва това доказване – едва тогава да приложи диспозицията на правната норма, като откаже да издаде виза за краткосрочно пребиваване на Т. К.. Същият е следвало да посочи конкретни мотиви за отказ и във връзка с въведеното основание по т. 24 ал. 1 чл. 10 от ЗЧРБ, че виза за краткосрочно пребиваване се отказва, когато са налице основателни съмнения относно автентичността и съдържанието на приложените документи и надеждността на направените от чужденеца изявления за намерението му да напусне страната в рамките на разрешен срок за пребиваване.

По изложените съображения, издаденият отказ се определя като незаконосъобразен. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да се изпрати на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Административният орган следва да обсъди писмените доказателства, които очертават условията на престой на жалбоподателя в България, и да прецени отговарят ли на законовите изисквания. Също така следва да анализира представените по делото писмени доказателства, доказващи целта на пътуването, като съобрази, че с оглед на това, че първоначално посоченият от жалбоподателя период на пребиваване е изтекъл, произнасянето по заявлението за издаване на виза следва да е занапред.

Относно своевременно заявеното искане за разноски и с оглед изхода на спора, на жалбоподателя се дължат реално направените разноски в размер на 10,00 лева за държавна такса заплатени по банков път на 31.3.2022 г.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на С. П. ГИЛЛ, гражданин на Република И., [дата на раждане] в А., Х., И., действаш в качеството на баща и законен представител на Т. К., гражданка на Република И., [дата на раждане] в П., П., И., чрез адв. П. П., отказ за издаване на виза, вид "С", постановен на 7.3.2022 г. от консул при Посолството на Република България в Д., И..

ИЗПРАЩА преписката на Консулска служба в Посолството на Република България в Д., И., чрез дирекция "К. отношения" в Министерството на външните работи за издаването на законосъобразен административен акт, при изпълнение на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на С. П. ГИЛЛ, гражданин на Република И., [дата на раждане] в А., Х., И., действаш в качеството на баща и законен представител на Т. К., гражданка на Република И., [дата на раждане] в П., П., И., разноски по делото в размер на 10,00 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховен административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

СЪДИЯ: